

Arrest

nr. 63 544 van 21 juni 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 21 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnisch Albanese afkomstig uit Koshutovë (gemeente Mitrovica) en bent u Kosovaars staatsburger. In 1992 of 1993 bent u traditioneel getrouwd met (B.T.) in Mitrovica. In 1993 vertrokken jullie naar Duitsland waar jullie asiel aanvroegen. Op 25 februari 2000 keerden u en uw gezin vrijwillig terug naar Kosovo. Vanaf 2002 had uw man een minnares, (A.). Zowel u als uw kinderen waren hiervan op de hoogte. Drie jaar voor uw vertrek naar België sloot uw echtgenoot zich aan bij de Mujahedin, een moslimextremistische groepering. Uw man werd toen agressiever en begon bedreigingen te uiten tegenover u en uw dochter. Zo wilde hij dat u en uw dochter gesluierd waren en dat uw dochter uitgehuwelijkt werd aan een man die ook bij de Mujahedin was aangesloten. Hij mishandelde u en één keer gooide hij kokend water op uw dochter. U diende geen klacht in en ging niet meteen naar een arts. Enige tijd later ging u wel met uw dochter naar een chirurg die haar een zalf

voorschreef. Uzelf bezocht u in Kosovo een psychiater, (G.S.) die u kalmeermiddelen voorschreef. U bent in die periode één keer hulp gaan vragen bij de gemeente. U wilde de burgemeester spreken voor de aanvraag van een sociale woning. De burgemeester was toen echter afwezig en u ondernam geen verdere stappen meer voor de aanvraag van een sociale woning. In januari 2010 kwam de minnares van uw man, (A.), bij jullie thuis wonen. U had geen contact met haar aangezien u steeds in een aparte kamer verbleef. In maart 2010 ging u samen met uw drie kinderen weg bij uw man. U ging wonen bij neven van u, eveneens in de gemeente Mitrovica. Sinds uw vertrek hebt u nooit meer iets vernomen van uw partner. Op 20 augustus 2010 vertrok u met een bestelwagen met twee van uw drie kinderen, uw zoon (Be.) liet u achter bij neven omdat de reis anders te duur zou zijn. Op 23 augustus 2010 kwam u aan in België en u vroeg dezelfde dag asiel aan. U bent in het bezit van uw UNMIK identiteitskaart afgegeven op 1 maart 2006, uw Kosovaarse geboorteakte, afgegeven op 13 juli 2010, de Kosovaarse geboorteaktes van uw twee kinderen aanwezig in België, (Bl.) en (V.), afgegeven op 14 juli 2010 en de Duitse geboorteaktes van uw drie kinderen afgeleverd in Freudenstadt. Na uw aankomst in België zou u geen verdere medische hulp gezocht hebben voor uw psychische problemen. U verklaarde dat uw dochter (Bl.) in België reeds twee keer een overdosis medicijnen heeft genomen.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende feiten of elementen heeft aangehaald op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de door u aangehaalde problemen met uw partner – hij was moslimextremist, u en uw kinderen werden door hem mishandeld, hij verplichtte u en uw dochter gesluierd te zijn, hij wilde uw dochter uithuwelijken en hij had een tweede vrouw (CGVS gehoor, p.7 -8) – van louter intrafamiliale en privaatrechtelijke aard zijn. U heeft niet aannemelijk gemaakt dat u voor deze problemen geen of onvoldoende beroep kon/kan doen op de hulp en/of de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zo heeft u niet éénmaal melding gemaakt van uw problemen (mishandelingen) bij de politie of bij de in Kosovo aanwezige internationale autoriteiten (CGVS, p. 11, p. 13, p. 14). Uw verklaringen voor uw nalaten zich tot uw eigen autoriteiten te wenden, met name de stelling dat uw partner vrienden zou hebben bij de politie, is een loutere bewering die u op geen enkele wijze aannemelijk hebt kunnen maken. Zo kent u enkel de voornamen van twee van deze vrienden, weet u niet in welk politiekantoor zij werkten en weet u ook niet of zij nadat uw man zich had aangesloten bij de Mujahedin nog bevriend waren met hem (CGVS gehoor, p.17). Ook uw verklaring dat u schrik had, dat de autoriteiten niks doen en dat men geen hulp krijgt (CGVS, p. 11) is niet afdoende. U baseerde dit namelijk enkel op wat u gehoord had van mensen in Mitrovica en op uw eigen mening (CGVS p. 11). Het is bovendien de taak van de autoriteiten om de openbare orde te bewaren, op te treden tegen inbreuken daartegen en de burgers te beschermen. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte worden gebracht van de feiten. Bovendien verklaarde u nooit problemen gehad te hebben met de politie of andere autoriteiten in Kosovo (CGVS, p.19).

Verder hebt u nooit enige andere stappen ondernomen om uw situatie te regelen en in Kosovo een zelfstandig bestaan op te bouwen los van uw partner. Zo hebt u nooit geïnformeerd naar het bestaan van vrouwenorganisaties. U hebt ook nooit een advocaat gecontacteerd of geïnformeerd naar de mogelijkheden om via een rechtbank het hoederecht over uw kinderen te verkrijgen (CGVS gehoor, p. 12 en 14). Uw verklaring hiervoor, namelijk dat u geld moest betalen (CGVS gehoor, p. 12 en 14), kan eveneens niet weerhouden worden aangezien dit een probleem is van socio-economische aard dat geen verband houdt met de criteria bepaald in de Vluchtelingenconventie of de bepalingen inzake subsidiaire bescherming. U had de intentie om een sociale woning te vragen en u begaf zich hiervoor naar de gemeente om de burgemeester te spreken die op dat moment niet aanwezig was. U ondernam vervolgens geen verdere stappen voor de aanvraag van een sociale woning (CGVS gehoor, p. 11). U stelde dat u zich toch niet met uw gezin elders in Kosovo zou kunnen vestigen, omdat uw man u steeds had bedreigd dat u nergens anders in Kosovo mocht gaan wonen (CGVS gehoor, p. 19) en dat u vreesde dat uw man u zou vinden (CGVS gehoor, p. 13). Deze vrees is echter hypothetisch en wordt niet ondersteund door concrete elementen. Bovendien heeft u uw partner wel degelijk verlaten samen met uw drie kinderen. Daarna woonde u nog gedurende vijf maanden met uw kinderen bij neven in Mitrovica. In die periode vernam u helemaal niets meer van uw partner (CGVS gehoor, p. 13 en 14). Internationale bescherming kan evenwel pas worden ingeroepen wanneer alle nationale rechtsmiddelen op redelijke wijze zijn uitgeput. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat hij of zij eerst alle redelijke mogelijkheden uitput om bescherming te verkrijgen in eigen land, hetgeen u heeft nagelaten te doen.

Er dient in dit verband tevens gewezen te worden op het feit dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die in bijlage is toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt dat er een speciale politie-eenheid is opgericht in Kosovo, de Domestic Violence Unit, die bestaat

uit agenten die een speciale opleiding hebben gekregen om klacht in verband met geweld tegen vrouwen te behandelen. In elk politiestation moet een dergelijke politie-eenheid aanwezig zijn die 24u op 24u dergelijke klachten moet beantwoorden en onderzoeken. Deze eenheid bestaat normaal gezien uit een man en een vrouw en in ieder geval kan er steeds om een vrouwelijke agent gevraagd worden. Verder zijn er in Kosovo eveneens opvanghuizen voor mishandelde vrouwen en zijn er verschillende niet-gouvernementele organisaties die zich richten op het welzijn van de vrouw actief. Tevens is er een telefoonlijn aanwezig die 24 uur per dag anoniem geraadpleegd kan worden en die slachtoffers van misbruik advies over hun rechten en de mogelijkheden voor opvang geeft. Vrouwen beschikken in Kosovo volgens de wet over dezelfde rechten als mannen en discriminatie of onderscheid op grond geslacht is wettelijk verboden. De maatschappelijke positie van vrouwen wordt verder bevorderd door de Gender Equality Law. De Agence for Gender Equality, binnen het bureau van de minister-president, is verantwoordelijk voor de uitvoering van de wet. Op centraal niveau zijn er Gender Offices in ieder ministerie en op lokaal niveau heeft elke gemeente in Kosovo een Municipal Gender Office, dat toeziet op de mensenrechten van vrouwen. De Gender Offices zien toe op de uitvoering van de Gender Equality Law binnen de gemeentes en ministeries. Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die eveneens in bijlage aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, dat de Kosovaarse Strafwet voorziet in een gevangenisstraf tot één jaar voor diegene die iemand in het huwelijk dwingt. Ik meen dan ook dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot verklaarde u dat u in Kosovo behandeld werd door een psychiater en dat u er kalmeermiddelen nam. Uw dochter (Bl.) zou ook psychische problemen hebben en ze zou in België reeds tweemaal een zelfmoordpoging hebben ondernomen (CGVS gehoor, p. 17 en 18). U legde echter geen bewijzen neer van uw behandeling in Kosovo, u zou wel beschikt hebben over medische attesten maar u zou deze hebben achtergelaten bij uw partner (CGVS gehoor, p. 22). U kent het adres niet van uw psychiater in Kosovo en u weet niet welke diagnose hij gesteld heeft (CGVS gehoor, p. 20 en 22). In België hebt u nog steeds geen beroep gedaan op een psycholoog of psychiater en u neemt ook geen medicatie meer. U beschikte wel nog over medicatie die u meenam vanuit Kosovo maar u hebt deze weggegooid (CGVS gehoor, p. 21). Gelet op bovenstaande kan er geen enkel geloof gehecht worden aan uw verklaringen betreffende uw psychische problemen en de behandeling die u ervoor zou gevolgd hebben in Kosovo. Betreffende de psychische problematiek van uw dochter kan hetzelfde gezegd worden. Zo verklaarde u dat u haar in België bij thuiskomst aantrof nadat ze een overdosis pijnstillers had genomen. U deed echter geen enkele poging om er een arts bij te halen. Als verklaring voor uw nalaten antwoordde u dat ze niet zo erg ziek was achteraf en dat u destijds in een hotel logeerde zonder begeleiding, hetgeen niet als aannemelijke uitleg kan beschouwd worden voor het niet verwittigen van een arts/de hulpdiensten na het aantreffen van een minderjarige die een overdosis medicatie heeft genomen (CGVS gehoor, p. 17 en 18). Hoewel ze zelfmoordneigingen zou hebben wordt ze hiervoor in België niet medisch opgevolgd (CGVS gehoor, p. 18).

De door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde identiteitsdocumenten bevestigen uw identiteit en uw nationaliteit. Hieraan wordt echter niet getwijfeld. Ook de identiteit en de nationaliteit van uw drie kinderen wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de vreemdelingenwet, de schending van het artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 evenals de schending van de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Verzoekster beroept zich eveneens op een klaarblijkelijke beoordelingsfout.

Verzoekster voert aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: CGVS) geen rekening heeft gehouden met de toestand die werkelijk in haar land van herkomst heerst. Zij verwijst naar theoretische beschouwingen inzake de motiveringsplicht en de toepassing van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951. Verzoekster stelt dat de interpretatie door het CGVS van het Verdrag van Genève onjuist is en dat uit het verhoor blijkt dat zij aan alle voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend.

Zij merkt op dat het CGVS de situatie in Kosovo zeer goed kent en zeer goed weet dat vrouwenrechten er tot op heden niet gerespecteerd worden. Ondanks de wettelijke maatregelen ter bescherming van vrouwen en ter verzekering van de gelijkheid tussen mannen en vrouwen, zijn de door vrouwen geleden vervolgingen volgens verzoekster zelden het voorwerp van klachten gelet op de gewoonten en de sociale opinie. Klachten die toch ingediend worden, geven tot weinig gerechtelijke vervolgingen aanleiding. Verzoekster betoogt dat men haar niet kan verwijten het principe van subsidiariteit van internationale bescherming niet gerespecteerd te hebben vermits de lokale autoriteiten niet competent zijn als die met dergelijke problemen geconfronteerd worden. Waar het CGVS haar verwijt geen beroep op een advocaat te hebben gedaan om haar rechten te verdedigen, stelt verzoekster dat haar verklaring dat zij niet over de financiële middelen beschikt om een advocaat in te schakelen op zijn minst gerechtvaardigd is.

Zij benadrukt dat haar asielrelaas volkomen in het kader van het vluchtelingenverdrag past. Het door haar geleden type van vervolging en de vrees voor vervolging dienen volgens verzoekster als ernstig en systematisch beschouwd te worden. Zij kan zich immers niet van de invloed van haar echtgenoot bevrijden gelet op zijn integriteit en zijn geloof dat hij over leven en dood van verzoekster en haar kinderen kan beschikken. Verzoekster merkt op dat een verhuizing naar een andere streek in Kosovo, zelfs als die haar veiligheid voor enige tijd zou kunnen verzekeren, geen definitieve oplossing kan betekenen.

Zij wijst erop dat er op geen tegenstrijdigheid in haar asielrelaas werd gewezen en dat het CGVS een klaarblijkelijke beoordelingsfout gemaakt heeft door haar de vluchtelingenstatus niet toe te kennen.

2.2.1. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Van verzoekster kan redelijkerwijze worden verwacht dat zij zich in eerste instantie tot de eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

De commissaris-generaal heeft op goede grond vastgesteld dat de door verzoekster aangehaalde problemen met haar man van louter intra-familiale en privaatrechtelijke aard zijn en dat zij niet

aannemelijk heeft gemaakt dat zij voor deze problemen geen beroep heeft kunnen doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige autoriteiten. Zij heeft immers nagelaten (i) haar problemen te melden bij de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten; (ii) te informeren naar het bestaan van vrouwenorganisaties; (iii) een advocaat te contacteren en te informeren naar de mogelijkheid om het hoederecht over haar kinderen te verkrijgen; (iv) verdere stappen te ondernemen voor de aanvraag van een sociale woning.

Het voorgaande klemt des te meer daar uit de landeninformatie in het administratief dossier blijkt dat in Kosovo (i) een speciale politie-eenheid is opgericht, de “*Domestic Violence Unit*”, om klachten inzake geweld tegen vrouwen te behandelen; (ii) opvanghuizen voor mishandelde vrouwen voorzien zijn; (iii) niet-gouvernementele organisaties actief zijn die zich richten op het welzijn van de vrouw; (iv) een telefoonlijn voorzien is die anoniem geraadpleegd kan worden; (v) discriminatie op grond van geslacht wettelijk verboden is; (vi) de maatschappelijke positie van de vrouw bevorderd wordt door de “*Gender Equality Law*”; (vii) een gevangenisstraf tot één jaar voorzien is voor wie iemand in het huwelijk dwingt (administratief dossier, stuk 10).

Verzoekster beperkt zich tot het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal daar waar zij stelt dat haar asielaanvraag volkomen in het kader van het vluchtelingenverdrag past en tot het louter herhalen van haar verklaringen inzake het feit dat zij geen advocaat heeft gecontacteerd. Voorts uit zij de louter algemene en ongefundeerde beweringen dat de lokale autoriteiten niet competent zijn en dat ondanks de getroffen wettelijke maatregelen ter bescherming van vrouwen en ter verzekering van de gelijkheid tussen mannen en vrouwen, klachten tot weinig gerechtelijke vervolgingen aanleiding geven. Zij onderneemt echter niet de minste poging om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Verzoekster heeft voorts niet aannemelijk gemaakt dat zij zich niet elders in Kosovo zou kunnen vestigen met haar gezin. De commissaris-generaal heeft inzake verzoeksters vrees dat zij zou gevonden worden door haar man terecht opgemerkt dat zij gedurende vijf maanden bij haar neven in Mitrovica heeft gewoond, dezelfde gemeente waar zij met haar man woonde, en in die periode niets meer van haar man heeft vernomen.

Verzoeksters louter algemene bewering dat een verhuizing naar een andere streek van Kosovo, zelfs als die haar veiligheid voor enige tijd zou kunnen verzekeren, toch geen definitieve oplossing kan betekenen, is niet afdoende om de voormelde concrete vaststelling te ontkrachten.

Verzoekster voert geen concreet verweer ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing dat haar verklaringen inzake haar voorgehouden psychische problemen evenals de psychische problemen van haar dochter, B., niet aannemelijk zijn. Deze motivering vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en blijft, daar zij door verzoekster niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Het voorgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.1. Verzoekster vraagt minstens de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster voert aan dat het CGVS niet uitlegt waarom zij niet aan de voorwaarden van de subsidiaire beschermingsstatus voldoet. Het is volgens verzoekster onbetwistbaar dat haar situatie niet het voorwerp heeft uitgemaakt van een ernstig onderzoek.

2.3.2. Verzoekster beroept zich inzake de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde elementen als deze ten grondslag van haar asielaanvraag. Gelet op het hoger vastgestelde inzake haar relaas, de beschermingsmogelijkheden uitgaande van de autoriteiten (zie *sub* 2.2.3.) en de elementen in het dossier toont verzoekster niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig juni tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS